

El valor dels valors

TERRICABRAS, Josep-Maria.

I a tu, què t'importa? Els valors, la tria personal i l'interès col·lectiu.

Col·lecció Obertures núm. 11

Edicions La Campana.

Barcelona, 2002.

181 pàgines

Diuen els editors que Josep Maria Terricabras ens convida, en aquest llibre, a reflexionar sobre un tema discutit i fonamental, els valors, i que ho fa amb la lucidesa i la persuasió que és característica de l'autor. I tenen raó, no només en la importància i pertinència del tema dels valors, sinó també en els trets que identifiquen el filòsof gironí. Si de cas, a la lucidesa i la capacitat de persuasió, hi afegiríem la claredat, el compromís amb l'actualitat i amb les persones, la proximitat i alhora la profunditat, la voluntat de ser present i intervenir en la *res publica*.

I a tu, què t'importa? apareix, a més, dins d'una

col·lecció que podríem anomenar d'alta divulgació, al costat de sociòlegs notables com Peter Berger o Salvador Cardús, escriptors com Amin Maalouf o pensadors de la talla d'Edgar Morin, on J. M. Terricabras ja havia publicat el reconegut i venut *Atreveix-te a pensar*.

El llibre s'estructura en quatre capítols. Ja de bon començament queda clar que Terricabras vol abordar el tema dels valors des de l'experiència concreta i no pas des de l'abstracció o les grans paraules —com podria malpensar-se d'un filòsof de professió: els valors responen sempre a interessos, afirma, i la teoria que no il·lumina experiències concretes és pura especulació. I que la crisi de valors, de la qual tan sovint sentim a parlar, és precisament això, simple especulació. No tots els valors tenen el mateix rang: la llibertat és el valor primer, la mare de tots els altres. I al seu costat, n'hi col·loca alguns més que anomena preferents: la igualtat, l'autonomia i la dignitat personals, el respecte i la tolerància, i la responsabilitat (assumir les conseqüències d'allò que es diu o es fa).

El darrer capítol es dedica a l'educació, una de les preocupacions recurrents de J. M. Terricabras. I adverteix també, en contra d'algunes demandes interessades i d'alguns diagnòstics quasi apocalíptics, que l'educació dels valors és una mena de misteri, que mai no es pot planificar estricta-

ment, ni té mai uns resultats garantits. Hi ha algunes certeses, però: l'educació dels valors es fa sobretot per osmosi, per experiència; i és del tot imprescindible crear les condicions per fer possible aquesta transmissió, aquestes experiències. Molt especialment en les ciutats, que eduquen, senceres, pel sol fet d'existir, i no només a través dels seus equipaments, sinó també de l'urbanisme, de la circulació, de les festes, de la demografia...

Com es pot intuir només amb aquestes pinzellades, aquest és un llibre molt recomanable per a tots els ciutadans conscients dels seus drets i deures, preocupats per les incerteses del present i del futur i insatisfets amb les explicacions massa simples i corrents. Un llibre, doncs, que ajuda a pensar i a llegir *els signes dels temps*.

Xavier Besalú

Els cartells sardanistes olotins

MONTUBIOL, Toni.

Els cartells de l'aplec de la sardana d'Olot. 1963-2002.

Agrupació Sardanista d'Olot.

Impremta Aubert.

Olot, 2002. 62 pàgines.

L'Agrupació Sardanista d'Olot celebra els quaranta anys d'existència, des que un grup de ciutadans va decidir preservar i revitalitzar la dansa del país (alhora que plantejaven un acte de

resistència cultural), amb la publicació i estudi crític dels seus cartells publicitaris. El treball, coordinat i realitzat per Toni Monturiol, destaca la preeminència de la dansa i dels instruments de la cobla com a element definidor del missatge visual i l'evolució en llur grafisme. Així, veiem que una de les intencions dels organitzadors és donar oportunitat a autors joves per demostrar les seves capacitats. D'aquesta manera, han signat els reclams dels aplecs figures conegudes posteriorment, com Kim Domene, Jaume Bach o Xavier Carbonell. Alguns d'ells, com el mateix Domene, han repetit amb posterioritat. No obstant això, l'Agrupació sol proporcionar feina a artistes diferents.

El llibre està estructurat en tres apartats. El primer és l'estudi crític, el segon, la reproducció dels cartells, ordenats cronològicament, i el tercer, que constitueix un complement notable i conefegix carta de naturalesa a un estudi prou consistent, són les breus ressenyes biogràfiques dels artistes. A través de les seves pàgines, descobrim el gust dels creadors per la figuració (amb excepcions, com el treball de Xavier Mas, del 1994), la preeminència de l'estil personal, amb incursions esporàdiques en els corrents artístics europeus (pop art, en el cas de l'obra de 1974, o de les avantguardes, del 1971) i una caricatura humorística de Jaume Bach,

FRIGOLA, Carlos. *El carácter femenino: de niña a mujer*. Barcelona: Laertes, 2002. 143 p.

IRVING, Washington [trad. Francesc Franciscó-Busquets]. *Tres històries americanes*. Girona: CCG, 2002. 108 p.

JULIOL i ALBERTÍ, Griselda [ed.]. *Llibre vermell de la ciutat de Girona (1118-1624)*. Lleida/Girona: Pagès/Ajuntament de Girona, 2001. 757 p.

MARQUÈS, Juan. *Cruïlles, Monells i Sant Sadurní de l'Heura: abans i ara*. Cruïlles-Monells: Ajuntament, 2002. 118 p.

MAYMÍ, Josep. *Entre la violència política i el conflicte social. Els comitès antifeixistes de Salt i d'Orriols en el context de la Guerra Civil 1936-1939*. Barcelona: Publicacions de l'Abadía de Montserrat, 2001. 145 p.

NOLLA, Josep Maria; SAGRERA, Jordi; GRACIANI, Amparo; CHAMORRO, Miguel Àngel; VICENTE, Joan, et al. *Evolució de la ciutat a mig camí entre la tradició i la sostenibilitat*. Girona: Universitat de Girona, 2001. 108 p.

ORTÍ, Pere. *Renda i fiscalitat en una ciutat medieval: Barcelona, segles XII-XIV*. Madrid: CSIC, 2001. 725 p.

PADROSA, Albert. *Asesinato al amanecer*. Barcelona: La Busca, 2002. 170 p.

PLANAS, Sílvia. *La Girona jueva: el Call*. Girona: Ajuntament de Girona, 2001. 99 p.

PUJADES, Ignasi. *Vida, comiat i mort de Joan Alsina*. Barcelona: Proa, 2001. 370 p.

PUY JUANICO, Josep. *Pobres, orfes i dements: la Beneficència a Girona, 1849-1855*. Girona: Ajuntament de Girona, 2002. 250 p.

del 1979, que va tenir molt d'èxit (el seu esforçat i suat músic va guanyar el Concurs dels Cartells dels Aplecs de Catalunya). Veiem també com les obres recents introdueixen la fotografia i les tècniques basades en l'ordinador.

En definitiva, un dels pocs exemples que podem gaudir del cartellisme autòcton, un terreny on les llacunes historiogràfiques són notòries, atès que els cartells més antics no estan catalogats i, en perdre's, la memòria desapareix.

Moisès de Pablo

Els romans a Platja d'Aro

AICART, E.; BURCH, J.; CANAL, E.; FIGUERAS, M.; LLINÀS, J.; LLORENS, M.M.; NOLLA, J.M.; PALAHÍ, L.; PRADO, G., de; SAGRERA, J.; SUREDA, M.; TREMOLEDA, J.

Edició a cura de Josep Maria NOLLA.

Pla de Palol. Un establiment romà de primer ordre a Platja d'Aro.

Ed. Ajuntament de Castell-Platja d'Aro, 2002. 250 pàgines.

La represa de les excavacions a la vil·la romana del Pla de Palol, el 1998 i 1999, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Castell-Platja d'Aro i la Universitat de Girona, ha donat com a resultat l'adequació de part de les restes arqueològiques per ser visitades en un espai

Pla de Palol

Un establiment romà de primer ordre a Platja d'Aro

enjardinat integrat a l'àrea urbana i, d'altra banda, l'aparició d'aquesta publicació, en la qual es rescata tota la informació d'intervencions anteriors per tal d'aconseguir una síntesi explicativa del conjunt de les restes recuperades.

La tasca de l'equip d'autors no ha estat gens fàcil: les restes de la vil·la, conegudes d'antuvi i comentades per J. Pella i Forgas (1883) a la *Historia del Ampurdán. Historia de la civilización en las comarcas del nordeste de Cataluña*, han patit posteriorment les conseqüències del creixement urbanístic amb segones residències de caire turístic de mitjan segle XX, a causa de la seva cobejada situació a les proximitats de les cales Rovira i Sa Cova. Aquest fet ha provocat que hi haguessin nombroses intervencions, no sempre amb el degut rigor científic, i que es dispersessin molts dels materials i de la informació que se n'havia obtingut.

A més, la zona excava-

ha posat al descobert únicament la part rústica (*pars fructuaria*), amb els magatzems, dipòsits, patis i àrees de treball, però no la zona residencial (*pars urbana*), que per les grans dimensions de la vil·la caldria esperar que tingués un cert nivell de luxe. Només uns banys excavats el 1959, i conservats als soterranis del xalet que dona nom a la vil·la, corresponen a una funció residencial, però es troben situats en una zona perifèrica a aquesta.

Per fer front a aquestes limitacions, els autors han disposat de dos importants recursos complementaris. El primer, la localització de les anotacions personals del Dr. Miquel Oliva, director en els anys cinquanta i seixanta del Servei Tècnic d'Investigacions Arqueològiques de la Diputació de Girona. Aquestes, a part del seu valor científic, proporcionen un esplèndid exemple sobre les dificultats de les institucions encarregades de la conservació del patrimoni davant